

S.Andreas- 4de Zondag van Pasen – 12 mei 2019

Jezus is het licht op onze weg.

Inleiding:

‘Licht, kind in mij, kijk uit mijn ogen of ergens al de wereld daagt, waar mensen waardig leven mogen.’

Elke zondag horen wij een stukje uit het leven van Jezus: zijn woorden, zijn manier van omgaan met mensen en dingen. Is dat ver van mijn bed? Is dat vrijblijvend? Of zoek ik ze te verstaan en te vertalen in daden in mijn leven vandaag? We gaan daar strakjes over nadenken.

Preek.

Een heel kort evangelie vandaag; wat staat daar nou precies in? Ik probeer het met een paar woorden weer te geven, twee dingen volgens mij: Een: Jezus is zo’n mooi, goddelijk mooi mens, dat hij kan zeggen: “Ik en de Vader zijn één”. En twee: Mensen in deze wereld kunnen ook zo worden, goddelijk mooi, zoals Jezus. Daarom zegt hij: “Ik ben in deze wereld gekomen, opdat de mensen leven zouden hebben, leven in overvloed.” Daar heeft hij voor geleefd, daar is hij voor gestorven. Nu moet zijn boodschap verder dóór mensen; daar gaat de eerste lezing over, daar ga ik het met u over hebben.

In het begin van de afgelopen week had ik een sombere dag. Reden was het rapport van Parijs over biodiversiteit in de natuur: zoveel diersoorten verdwenen, en op het punt te verdwijnen, als wij mensen doorgaan met ons graaigedrag. Een gevoel van machteloosheid bekwam me. Hierover wil ik vandaag met u nadenken, en me daarbij laten bemoedigen door

de Man van Nazareth. Ik begin met een kort gedicht van Huub Oosterhuis:

“Deze wereld is verschrikkelijk; er is geen beginnen aan.
En God zwijgt zo diep dat je denkt: hij bestaat niet. Zo voelt het.

Er is maar één oplossing: dat je ‘en toch’ zegt en ‘hier ben ik’.
En om je heen kijkt of er nog iemand is die ook....
En dat je dan samen probeert wat je redden kunt.
En is er niemand die ook....., dan maar alléén.
Misschien is er wél iemand die ook....
Misschien wel twee of drie, zo is de man Jezus ook begonnen.
Hij zag niemand. En toen zag hij er één.
En toen nog één, en toen nog één.”

Dit is het gedicht van Oosterhuis; de wereld is verschrikkelijk, er is geen beginnen aan alléén, er zijn medewerkers nodig. Zo was het in Jezus’ tijd; in eerste instantie zouden die moeten komen uit het Joodse volk, dat was de bedoeling, daarom heten zij het uitverkoren volk, uitverkoren om mee te werken om van de wereld een mooie leefbare wereld te maken, het koninkrijk van God. Paulus en Barnabas komen in Antiochië, zegt de eerste lezing; zij spreken dus de Joden die daar samenkomen in de synagoge hierover aan: ‘de boodschap van Jezus moet de wereld in, zullen we?’ Maar wat gebeurt er? De Joodse leiders zijn jaloers dat Paulus en Barnabas zoveel gehoor vinden, en krijgen het voor elkaar (door verdachtmakingen, door op de persoon te spelen, door de elite voor zich te winnen) dat de twee de stad uit gebonjourd worden. Zij trekken verder, die twee, en besluiten zich te richten tot de niet Joden, de heidenen, en proberen dan maar langs die weg de boodschap van Jezus de wereld in te krijgen; het koninkrijk van God moet er komen, de wereld moet anders, dáár gaat het om.

Lieve mensen, de boodschap van Jezus, over het Rijk Gods, beoogt geluk en leven van mensen hier op aarde; ze nodigt uit om te werken, samen te werken, continu, aan die toekomst, de hemel op aarde. Die boodschap is hoopvol, biedt perspectief, altijd, ook nu in 2019, nu wij geconfronteerd worden met zo'n somber rapport. Immers: als wij mensen samen die aarde aangetast hebben, kan ook dóór mensen samen de omslag komen; dan is er wel een om-denken nodig, een anders denken... gevolgd door een anders handelen, met eerbied voor onze aarde en alles wat erop leeft. En, als ik eerlijk ben, moet ik zeggen dat er toch al wat gebeurd is op dit terrein, dat het bewustzijn van 'wij mensen moeten aan de slag' gegroeid is, dat al heel wat actie wordt ondernomen overal in de wereld. Wat te denken bij voorbeeld van dat Zweedse meisje Greta Thunberg, die duizenden jonge mensen in Europa de straat op heeft gekregen voor toekomst, 'spijbelaars met een gouden randje'? 'Licht, kind in mij, kijk uit mijn ogen of ergens al de wereld daagt, waar mensen waardig leven mogen.'

Wat kunnen wij als gelovige gemeenschap, in dat proces van verandering, in die beweging, vanuit de inspiratie van Jezus? Ik probeer een antwoord: niet aan de kant blijven staan, instappen in die trein, mee doen. Paulus en Barnabas liepen indertijd in Antiochië tegen joodse leiders aan; ook vandaag zijn heel wat hindernissen te overwinnen: als kerk zijn we nog zoveel bezig (volgens mij) met interne besognes, er zijn weinig priesters, hun aantal slinkt, kerkbezoek daalt, gebouwen vergen veel aandacht, etc. etc. en met de angstige vraag: hoe moet het verder in de toekomst?

Misschien zouden er heel nieuwe en hoopvolle perspectieven opdagen, als we de oude betreden paden (onderhevig aan

wetten, voorschriften, regels, ingesleten gewoontes, van ‘zo hebben we het altijd gedaan’) durven loslaten en nieuwe wegen durven gaan met het oog op de echte levensgrote vragen die vandaag op ons af komen; misschien zouden we daarover met elkaar in gesprek moeten gaan in onze geloofsgesprekken; misschien zouden we daar de hoogste prioriteit aan moeten geven, samen zoeken naar die diepe fundamentele vraag: wat behelst de boodschap van Jezus van Nazareth vandaag voor ons? voor mij? wat is de kern? hoe pakken we dat dan aan? wat kunnen wij? wat kan ik?

En dat niet alleen met mooie woorden (daar zijn we vaak wel goed in) maar daadwerkelijk? het gaat immers over leven, leven in overvloed, over de hemel op aarde, voor iedereen, vandaag en in de toekomst. “Zo is immers de Man Jezus ook begonnen, hij zag eerst niemand, toen zag hij er één, en toen nog één, en toen nog één.” Amen.